

Har peste har - Autor necunoscut

1.

Eu vreau să cânt al Tău har mare,
Ce azi odihne-mi dă deplin,
S-ador a Ta iubire mare,
O, Dumnezeule divin!
De pe căi rele, haru-l scoate
Pe păcătos, pe cel pierdut
Și ca pe-un fiu, ce vinea-acasă,
Iubirea îl întâmpină.

M-am născut într-un mic sat din regiunea Rinului. Părinții mei erau agricultori, care se interesau puțin de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. Iar pe mama mea abia dacă o cunoșteam. Ea a murit când aveam doar doi ani. De atunci încolo, educația mea a fost în întregime în mâinile bunicii mele, care locuia cu noi. Încă îmi amintesc foarte bine că eram adesea foarte obraznică cu bătrâna și uneori chiar îi strigam cuvinte urâte. Cu regret, ea nu m-a pedepsit niciodată pentru asta.

Am început școala la vârsta de șase ani. Eram o elevă dornică să învăț. Cel mai mult îmi plăcea ora de religie. Îmi plăcea să-l ascult pe învățător vorbind despre Domnul Isus și despre cum era atât de bun și de amabil. Mi-am propus să fiu și eu așa, dar nu știam cum ar trebui să încep. Mereu a trebuit să învăț că, în ciuda celor mai bune intenții ale mele, am rămas un copil rău și obraznic. În acea perioadă dormeam la bunica mea. Într-o noapte m-am trezit. Întregul meu corp era țeapăn ca un mort și nu puteam rosti niciun cuvânt cu voce tare. Apoi am fost cuprinsă de o frică teribilă. M-am gândit deodată la multele mele păcate și la iad. Dacă ar fi trebuit să mor acum? Învățasem la școală câteva rugăciuni pe de rost. Le-am spus una după alta cât am putut de bine; apoi l-am rugat pe Dumnezeu să mă ia la Sine în cer dacă voi muri. În cazul în care aș fi rămas în viață, mi-am propus să nu o mai cert niciodată pe bătrâna mea bunică și să devin în sfârșit un copil mai bun. După o vreme am simțit cum rigiditatea se retrage și membrele mele au redevenit flexibile.

Nu am uitat prea curând acea noapte. De atunci încolo am încercat cu adevărat să fiu un copil cuminte, nu am mai rătăcit pe străzi, am evitat compania copiilor obraznici, am avut o grijă strictă de mine; pe scurt, am făcut tot ce am putut pentru a duce o viață mai bună. Trebuie să menționez încă ceva, că de-a lungul anilor am avut o a doua mamă, de care mi-a fost foarte frică.

Întotdeauna am preferat să merg la școală. Așa cum am menționat mai înainte, poveștile plăcute și emoționante despre Domnul Isus, în special patimile Sale, m-au impresionat profund. Când am părăsit școala, am fost confirmată. Cu acea ocazie, preotul a vorbit foarte serios cu noi, copiii. Ne-a dus pe fiecare dintre noi în camera lui de studiu și ne-a atras atenția cu privire la pericolele din lume și cu privire la Domnul Isus ca fiind singurul nostru Salvator și Ajutor. Apoi s-a rugat cu noi și ne-a cerut să ne mărturisim păcatele Domnului acasă, în genunchi. Și eu am fost foarte mișcată de acest lucru. M-am dus acasă și m-am dus în grajd pentru a fi singură, m-am târât adânc în paie și m-am rugat și am plâns mult timp. Cu toate acestea, nu m-am pocăit cu adevărat.

Nu mult timp după aceea, tatăl meu a murit. Fusesse bolnav tot anul. Cred și sper că L-a găsit pe Domnul pe patul său de durere. S-a rugat toată noaptea, a plâns mult și ne-a îndemnat să ne ținem de Dumnezeu și să mergem la biserică cu sârguință.

După moartea lui, noi, copiii din prima lui căsătorie, am plecat de acasă pentru a locui la niște străini. Acum a început pentru mine o perioadă la care nu mă pot gândi decât cu tristețe și durere. M-am pierdut complet în lucrurile și plăcerile lumii. Conștiința mea își ridică adesea glasul plângător; mă gândeam cu tristețe la orele frumoase de la școală în care auzisem despre Domnul Isus, mai ales când trecuse o distracție; dar nu aveam puterea de a evita ispitele care îmi ieșeau în cale. Uneori simțeam un dor adânc în inima mea, dar nu știam ce era. Am încercat să-mi satisfac acest dor în lume. Dar, vai! Lumea nu avea decât roșcove, nicio hrană pentru inima mea.

Așa că am împlinit douăzeci de ani. Cam pe atunci l-am întâlnit pe viitorul meu soț. Eu serveam la o domniță, iar el tocmai se întorsese din armată. Ne-am îndrăgostit la prima vedere, ne-am logodit și ne-am căsătorit în același an.

Soțul meu era tâmplar și un muncitor priceput. Mi-am zugrăvit viitorul în culorile cele mai roz. Trebuia să câștige o mulțime de bani și în afară de aceasta să ne facă cea mai frumoasă mobilă. Întotdeauna mi-am dorit să păstrez totul îngrijit și ordonat, să mobilez frumos camerele și așa mai departe. Fusesem o fată vanitoasă toată viața mea. Dar, vai!, vanitatea avea să fie alungată din mine într-un mod dureros.

Eram căsătoriți doar de câteva săptămâni când am făcut trista descoperire că soțul meu bea. Mi se spusese acest lucru în repetate rânduri înainte, dar nu-l crezusem și cu atât mai puțin îl ascultasem. Acum mi-am dat seama că oamenii spusese adevărul. În plus, era foarte nesăbuit și cheltuia mult mai mulți bani decât ar fi trebuit. Așa se face că, în scurt timp, greutăți amare au pătruns în casa noastră. Familia noastră a crescut rapid. Am avut mai mulți copii. Cheltuielile continuau să crească, iar veniturile erau în scădere. Soțul meu se ocupa din ce în ce mai puțin de afacerile sale și făcea datorii peste datorii. În cele din urmă, oamenii abia îi mai dădeau de lucru. Își cheltuise deja averea în primii câțiva ani, dar și pe a mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a câștiga pâinea de care aveam nevoie pentru mine și pentru copiii înfomețați. În cele din urmă, soțul meu nu a adus niciun ban acasă. Când era beat, îi scotoceam prin buzunare în speranța de a găsi ceva. Uneori făceam rost de sume mici de bani în acest fel. Dar când se trezea dimineața și nu-și găsea banii, se enerva foarte tare și ploua cu certuri și bătăi. Așa că anii treceau încet și cu greu.

Nu pot spune că am uitat de Dumnezeu în tot acest timp. Îmi spuneam rugăciunile în mod regulat seara, mergeam la biserică cât de des puteam și îmi plăcea să ascult Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-am îndemnat copiii să fie sârguincioși la școală și să fie întotdeauna buni și ordonați cu ceilalți oameni. De asemenea, m-am rugat împreună cu ei. Dar am rămas așa cum eram, mândră și iubitoare de sine și fără să-mi dau seama de starea mea păcătoasă în fața lui Dumnezeu.

În 1883, soțul meu s-a îmbolnăvit foarte grav, astfel încât existau îndoieli cu privire la viitorul său. Nu am fost deloc întristată de acest lucru. Dimpotrivă, m-am bucurat că exista în sfârșit o șansă pentru mine de a ieși din toată mizeria mea. Când soțul meu a aflat cât de rău îi era situația, a fost îngrozit. S-a gândit la numeroasele sale păcate. Perspectiva de a trebui să moară în curând și să apară în fața lui Dumnezeu l-a umplut de groază. În suferința lui, m-a rugat să-l chem pe preot. Am făcut acest lucru imediat și, dacă îmi amintesc bine, preotul a apărut în locuința noastră spre seară. A venit la căpătâiul soțului meu și i-a vorbit despre păcatele sale. Apoi s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Ei bine, dragă soție, cum stau lucrurile cu tine? Te gândești și tu la păcatele tale? În fața lui Dumnezeu, nu ești cu nici un fir de păr mai bună decât soțul tău”.

Nu am putut să spun niciun cuvânt din cauza uimirii furioase. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-mi spună așa ceva. Cum puteam să nu fiu cu nimic mai bună decât soțul meu? Oare băusem și trăisem pentru ziua de azi, ca el? Nu lucrasem zi și noapte, pentru a ne duce pe mine și pe copiii mei prin lume în mod cinstit? Nu am dus întotdeauna o viață ordonată și onorabilă? Nu cumva de multe ori am flămânzit fără să merit? Într-un cuvânt, nu fusesem întotdeauna exact opusul soțului meu în toate? Și acum, să nu fiu mai bună decât el? Asta era prea mult, nu, era de-a dreptul scandalos. Aș fi putut să-l lovesc pe preot în cap. Să-mi spună așa ceva! Și totuși, și totuși - cuvintele lui mă loviseră ca o săgeată. Nu puteam să scap de ele.

Soțului meu îi mergea mai rău de la o zi la alta. Doctorul nu dădea prea multe speranțe. În a șaptea zi, boala ajunsese la apogeu. Acum trebuia să se decidă cine va învinge, moartea sau viața. În acea noapte, două femei din vecinătate mi-au fost de ajutor la îngrijire. Bolnavul zăcea într-un somn ca de anestezie. S-a trezit în jurul orei douăsprezece, a întrebat cine se afla în cameră și ne-a rugat să venim la căpătâiul lui. Am făcut-o, curioși să aflăm ce avea să ne spună muribundul - pentru că așa credeam noi că este. El ne-a povestit un vis pe care tocmai îl avusese.

„Mergeam”, a început el, „pe o cărare îngustă. La dreapta și la stânga era un abis adânc. Cineva mergea în fața mea, trăgându-mă în mod constant. Mă aplecam încet, pentru că aveam în spate o încărcătură grea, un butoi mic. În cele din urmă am ajuns la o poartă și am bătut. Cineva a apărut și m-a întrebat pe un ton prietenos ce vreau. I-am răspuns: „V-am adus aici un butoi mic; vreau să fie transformat”. „Bine”, mi-a răspuns el, „așa se va face”. Cu asta, a deschis butoiul și ce s-a întâmplat? Un diavol după altul a sărit afară. După ce l-a curățat, mi l-a adus înapoi. Devenise ușor. L-am întrebat cât dătează. Mi-a răspuns: „Nimic; totul este gratis aici”. Între timp, un vâl gros îmi acoperise ochii. Nu puteam să văd. Apoi, omul bun m-a luat de mână și m-a condus la un râu; era Iordanul. Acolo mi-a spălat ochii, astfel încât am putut vedea din nou. Apoi mi-a arătat Golgota, unde Mântuitorul atârna pe cruce.”

Cu aceste cuvinte, soțul meu și-a încheiat povestea, pe care o ascultasem cu uimire. O clipă mai târziu, arătând spre ochii săi, a exclamat pe un ton de admirație: „Oh, acum știu că există un Mântuitor! L-am văzut cu ochii mei. Prințul de Neuwied¹ are cu siguranță multe lucruri frumoase în castelul său, dar nu are așa ceva”.

El a spus mai multe. Dar pe celelalte nu mi le amintesc atât de clar. Am fost foarte surprinsă să aud un asemenea limbaj de pe buzele lui și nu m-am putut abține să nu mă gândesc că va muri cu siguranță în curând. Dar m-am înșelat. Când doctorul a venit în dimineața următoare, l-a găsit pe pacient mult mai bine. Criza se încheiase și boala se atenuase.

Doctorul i-a ordonat soțului meu să bea un pahar de coniac în fiecare zi, dar el nu a vrut. „Nu”, a spus el, „l-am servit pe diavol destul de mult timp”. Dar n-aș fi putut plăti coniacul, căci situația noastră exterioară era mai tristă ca niciodată.

De îndată ce am putut, m-am dus la preot și i-am spus ce se întâmplase. A fost foarte surprins de relatarea mea. Apoi l-a vizitat des pe soțul meu și a vorbit cu mine. Printre altele, a întrebat dacă și noi citim Biblia. Din păcate, aceasta era o stare de lucruri tristă pentru noi. Biblia noastră, pe care o promisem în dar în ziua nunții noastre, era încă frumos împachetată în cutia în care o pusesem. Am scos-o acum pentru a o citi cu sârguință de atunci încolo. Soțul meu dorea în mod

---

¹ Povestea noastră se petrece în apropiere de Neuwied.

special să facă acest lucru. Se simțea mai bine în fiecare zi. Din fericire, domnul preot era destul de amabil să-i trimită regulat prânzul. Eu nu aș fi știut cum să-i ofer o hrană consistentă.

2.

Soțul meu se simțea din nou bine și putea să meargă la serviciu. Acum trebuia să se vadă dacă schimbarea care avusese loc în el era una profundă sau nu. Situația mea nu era cu adevărat foarte diferită de cea de dinainte. Citeam mult Biblia împreună cu familia mea, mă rugam și Îl imploram pe Dumnezeu să ne ajute în nevoi, da, chiar aveam o dorință serioasă de pace cu Dumnezeu; dar starea inimii mele era aceeași, neînfrântă ca întotdeauna. Domnul credincios știa acest lucru și, de aceea, a trebuit să mă conducă prin ape și mai adânci.

Lucrurile au mers bine cu soțul meu timp de câteva săptămâni. A muncit din greu și a adus acasă destul de mulți bani. Dar apoi s-a întâlnit din nou cu foștii lui prieteni, s-a lăsat ispitit să bea din când în când câte un pahar și, iată că, după foarte puțin timp, a revenit pe vechea cale rea. Diavolul a reușit să-l pună complet înapoi în lanțurile sale. Gândul la moarte și visul minunat trezise în el sentimente serioase pentru o vreme, dar nu se produsese o ruptură reală cu trecutul.

Cei doi copii mai mari ai noștri mergeau acum la școală. Acest lucru mi-a readus amintiri din minunatele mele zile de școală. Fuseseră vremuri minunate. Eram cu adevărat readusă la viață atunci când cei mici vorbeau despre ceea ce auziseră și învățaseră la școală. Seara, la lăsarea întinericului, cântam împreună frumoasele cântări spirituale, pe care le învățaseră pe de rost și apoi ne plecam genunchii împreună pentru a-I cere lui Dumnezeu pâine și îmbrăcăminte. O! de câte ori a trebuit cu inima sângerândă să-mi las copiii să plece dimineața la școală flămânzi! Dar în această perioadă, chiar dacă nu eram încă mântuită, am putut experimenta multe răspunsuri frumoase la rugăciune. Aș dori să vă împărtășesc câteva exemple în acest sens în acest moment.

Într-o zi, al doilea băiat mai mare al meu a venit la mine și mi-a spus: „Mamă, mi-e atât de foame. Dacă aș avea puțină pâine!”. „Hai să-I spunem Domnului Isus”, i-am răspuns. „Oh, cu siguranță nu vom primi nimic”, răspunde el. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu aveam o credință adevărată, dar m-am gândit că am putea încerca.

Așa că ne-am îndoit genunchii împreună și i-am spus Domnului despre nevoia noastră. Tocmai când ne-am ridicat, s-a bătut la ușă și a intrat un iudeu care locuia în casă. Ținea un sandviș mare într-o mână și un vas pentru petrol în cealaltă.

„Spune-mi, Ernst”, s-a întors către băiatul meu, „nu vrei să-mi aduci un litru de petrol? Uite și un sandviș pentru asta”.

Cu asta, iudeul a ieșit din nou afară. Ernst s-a uitat la mine cu ochii mari și a spus: „Mamă, a ajutat”. Nu am putut face altceva decât să îngenunchem încă o dată și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ajutorul său rapid.

Mi-a fost permis să trăiesc multe lucruri similare. Odată, când nevoia ajunsese din nou la apogeu și nu mai era nici măcar o fărâmbă de pâine în casă, stăteam în cameră, ocupată cu cusutul. Deodată a trebuit să mă ridic, să îngenunchez și să-mi revărs inima înaintea Domnului. Abia mă întorsesem la locul meu când am auzit pe cineva urcând scările. S-a bătut la ușă și, la invitația mea de a intra, un bărbat a intrat în cameră, a pus o marcă pe masă și m-a întrebat dacă aș vrea să o ajut pe soția lui la spălat mâine. Bineînțeles că nu am spus nu. Domnul credincios mă ajutase din nou.

„Chiar vrabia a găsit o casă, și rândunica un cuib pentru ea, unde și-a pus puii; altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeul meu!” (Psalmul 84.3).

Altă dată, îmi lipseau doar douăzeci de pfenigi pentru a cumpăra ceva pentru copilul meu cel mic, care era foarte nefericit. În timp ce îl legănam înainte și înapoi în brațe pentru a-l liniști, am strigat către Domnul: „Doamne, dă-mi cei doi penny!”. Chiar în acea după-amiază am auzit cum mi s-a strigat numele la parter. Cobor în grabă scările și o găsesc jos pe soția preotului nostru, care mă strigă: „Am vândut lemne în această dimineață și am obținut un preț bun pentru ele. Apoi i-am spus Domnului: «Acum arată-mi pe cineva căruia să îi aduc ceva» și El mi-a dat numele tău”. Cu asta mi-a dat douăzeci de pfenigi.

Cititorul amabil se va gândi, poate, că: ei bine, dacă femeia nu mai avea nimic, ar fi trebuit să-și păstreze bănuții. Dar, dragul meu cititor, nu uita că acesta a fost răspunsul la rugăciunea mea. Eu cerusem doi bănuți și i-am primit.

În sfârșit, un caz care dă o mărturie deosebit de frumoasă despre dragostea grijulie a lui Dumnezeu. Fusesem bolnavă timp de trei luni și rămăsesem în urmă cu plata chiriei. Îmi lipseau douăzeci de mărci. Știam cum să fac rost de zece mărci, dar de unde să iau cealaltă zece mărci era un mister pentru mine. În cele din urmă, am crezut că am găsit o cale de ieșire. I-am cerut unei vecine, care era o creștină, să-mi împrumute cinci mărci; nu am îndrăznit să cer zece mărci. Mi-a promis că mi le va da. Pentru restul banilor am vrut să mă duc la soția preotului, care locuia și ea aproape de noi. Speram să obțin de la ea cele cinci mărci lipsă, pe care voiam să le câștig apoi spălând rufe și altele asemenea activități. Nu a fost un drum ușor pentru mine, pentru că soția preotului nu avea întotdeauna o ureche înțelegătoare pentru cei care îi cereau. Dar nu aveam alt sfat. Așa că i-am spus Domnului ce mă frământa și L-am rugat să mă ajute. Era deja seară când am pornit la drum. Când am ajuns la ușa casei parohiale, inima mea a început să bată atât de tare încât a trebuit să mă opresc și să strig din nou la Domnul. Totul era liniștit în casă. M-am oprit încă o dată la ușa de la intrare și am suspinat: „O, Dumnezeule, ajută-mă!”. Nimic nu se mișca în cameră. Să nu fie nimeni în casă? În cele din urmă mi-am făcut curaj și am bătut încet la ușă. O voce de femeie a strigat: „Intră!”. Soția preotului stătea singură pe canapea. Mi-a răspuns la salut cu un prietenos „Bună seara!”.

„Luați loc pe canapea cu mine”, a continuat ea. M-am așezat pe un scaun de lângă canapea, dar nu am reușit să rostesc niciun cuvânt. Nu era necesar. Nu știu dacă soția preotului a citit pe chipul meu ce mă frământa sau dacă bănuia, în fine, a întrebat cât se poate de amabil: „Dragă doamnă, sunteți în suferință? Vă rog, spuneți-mi. Poate că vă pot ajuta”.

Acum mi s-a dezlegat limba. Am început să descriu întreaga noastră situație tristă. Când am terminat, ea a spus: „Vă voi da cele zece mărci. Nu e nevoie să mi le aduci înapoi”. Cu asta, s-a ridicat, s-a dus la biroul ei și mi-a adus banii. Nu pot să descriu cât de fericită am fost. Inima îmi bătea aproape audibil. Am bâiguit câteva cuvinte de mulțumire și mi-am luat rămas bun. Inima mea deborda de laude și mulțumiri către Domnul.

În tot acest timp, nu devenisem încă proprietatea Domnului, deși, așa cum am spus, tânjeam după aceasta. Cât de des puteam, mergeam la biserică sau, ceea ce preferam și mai mult, la un studiu biblic, care se ținea din când în când în sat. Aici înțelegeam mai bine ceea ce se spunea. Pentru că acum mă gândeam atât de mult la lucruri veșnice, îmi plăcea să ascult Cuvântul lui Dumnezeu și, mai presus de toate, îmi doream să ajung în cer într-o zi, credeam în sfârșit că sunt pe calea cea bună. Aveam grijă să nu păcătuiesc și mă străduiam să-mi tratez soțul cu bunătate. Acesta din urmă, bineînțeles, mi-a cauzat dificultăți deosebite. De fiecare dată când venea acasă beat, mânia și amărăciunea se ridicau în mine și aproape involuntar rosteam cuvinte urâte. Când mă linișteam din nou după aceea, aș fi putut să plâng, atât de tristă eram cu privire la mine însumi. Oare toate

eforturile mele de a fi mai bună aveau să fie în zadar? În fiecare dimineață îmi propuneam să nu mai păcătuiesc, dar când venea seara, nu aveam decât motive să vărs lacrimi cu privire la starea mea. Îmbunătățirea mea de sine nu voia nicidecum să progreseze. Am petrecut mai mulți ani în această stare. A fost o perioadă teribilă. În cele din urmă, m-am gândit să vorbesc cu un creștin din oraș despre starea mea și să-i cer sfatul despre ce ar trebui să fac. Dar mândria mea s-a împotrivit și a făcut tot felul de obiecții. Cum puteam eu, care fusesem o elevă atât de bună și fusesem apoi binecuvântată, să întreb despre calea mântuirii ca un copil mic? Nu era asta o rușine pentru mine? Așa vorbea biata mea inimă mândră. Dar, slavă Domnului, nevoia în care mă aflam în trup și în suflet m-a determinat în cele din urmă să-mi duc la îndeplinire planul. Auzisem multe lucruri despre o doamnă în vârstă din oraș, despre care se spunea că era foarte pioasă. M-am hotărât să merg acolo. Într-o seară, m-am îndreptat spre ea. M-a primit foarte amabilă și în curând am intrat într-o conversație serioasă. I-am povestit multe lucruri despre experiențele mele și despre eforturile mele de a duce o viață bună și onorabilă. Ea m-a ascultat cu calm. Când am tăcut, m-a întrebat dacă mi-am găsit deja iertarea păcatelor și dacă acum știam că, dacă aș fi chemată astăzi sau mâine, aș merge în cer. Pentru că trebuie și poți să știi asta cu siguranță.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Ce limbaj ciudat era acesta din nou! „Dar, dragă doamnă”, i-am răspuns, „nimeni nu poate ști asta. Trebuie doar să așteptăm și să vedem ce se întâmplă cu noi după moarte”.

Apoi a început să-mi explice calea mântuirii într-un mod calm și prietenos. Mi-a citit capitolul 53 din profetul Isaia și mi-a explicat cum Domnul Isus a purtat pe cruce păcatele tuturor celor care cred în El. De asemenea, a vrut să mă atragă la El, da, chiar m-a rugat să vin la El așa cum eram, cu toate păcatele și greșelile mele. Apoi m-a rugat să urmez glasul de invitație al Domnului și să mă grăbesc astăzi în brațele Sale întinse. La sfârșit ne-am plecat împreună genunchii în fața Domnului și ea s-a rugat pentru mine ca Domnul să aibă milă de mine. În timp ce ne luam rămas bun, ea m-a rugat să revin curând.

Când am ajuns acasă, m-am aruncat din nou pe genunchi și L-am rugat pe Domnul să-mi ierte păcatele și să mă facă să fiu sigură că drumul meu va duce la El în cer. Dar nu am găsit pace. Satan și-a folosit toată puterea și viclenia pentru a mă ține în puterea lui. În dimineața următoare mi-a șoptit: „Să fie chiar adevărat ceea ce ți-a spus tânăra doamnă?”. Oh, el este un șarpe viclean.

M-am hotărât să mă interesez de la o altă femeie creștină cu privire la certitudinea mântuirii. De data aceasta m-am adresat directoarei școlii de copii, pe care o frecventau micuții mei. Ea mi-a dat exact același răspuns la întrebarea mea ca și tânăra pe care o vizitasem prima dată și, de asemenea, m-a îndemnat să mă grăbesc să mă îndrept spre Domnul și să accept cu credință lucrarea Sa terminată. M-a invitat, de asemenea, să iau parte la o sesiune săptămânală de rugăciune de vineri seara la ea acasă. Am făcut-o, dar nu am făcut niciun progres.

Cam în această perioadă, s-a întâmplat ceva care mi-a arătat încă o dată cât de puțin succes avusesem în eforturile mele de a mă îmbunătăți.

Într-o duminică a avut loc un alt studiu biblic obișnuit în satul nostru, la care eu deja participasem mai des. În aceeași zi a avut loc o sărbătoare populară într-un sat vecin. Primisem o invitație să particip. Și ce s-a întâmplat? Invitația m-a convins să merg la sărbătoare cu unul dintre copiii mei. M-am gândit în sinea mea: Cine știe? Poate că acolo te vei simți puțin mai bine. După ce am luat prânzul cu familia care îmi trimisese invitația, tineri și bătrâni au pornit spre bălci. Sentimentele mele se schimbaseră complet între timp. Tonul de conversație lejer al mesei mă dezmeticise. Aș fi

preferat să las bâlciul să fie bâlci, dar acum trebuia să merg, fie că voiam sau nu, pentru că toată casa mergea și ușa era încuiată.

La bâlci am fost întâmpinați de un zgomot îngrozitor. Era un iureș, râsete și strigăte, un amestec de diferite instrumente muzicale care m-a speriat. O, dacă aș fi rămas acasă și m-aș fi dus la studiul Bibliei! Nu am rezistat decât câteva minute; apoi m-am grăbit să plec, fără să mă mai intereseze de ceilalți. A trebuit să aștept trei sau patru ore în fața casei în care se aflau lucrurile mele, până când proprietarul a venit și a descuiat ușa. Așa că am fost imediat pedepsită pentru că am mers pe un drum greșit.

În dimineața următoare, când mi-am dus copilul cel mic la școala de copii, directoarea m-a întrebat: „Unde ai fost ieri? Nu știai că aici se studiază Biblia? Te-am căutat mult timp și mi-am reproșat că nu te-am anunțat”.

Dacă aș fi putut, m-aș fi cufundat în podea, atât de rușinată eram. Dar a trebuit să înghit pilula amară și să-i spun celei care m-a întrebat că fusesem la bâlci. Ea a ridicat mâinile în sus îngrozită și a strigat: „Ce, ai fost la bâlci? Ți-a plăcut acolo?”

Nu, cu siguranță nu mi-a plăcut. I-am povestit ce trăisem și cum stătusem pe stradă timp de aproape patru ore, gândindu-mă mereu la lecția biblică.

„Oh”, a spus ea, „ai meritat-o”. Nu mai este nevoie să spun că de atunci nu am mai fost la un bâlci. Cu toate acestea, am rămas într-o stare de nesiguranță pentru o lungă perioadă de timp, până când în sfârșit, în sfârșit, după atâția ani, Domnul mi-a dat certitudinea iertării păcatelor mele și a păcii pentru sufletul meu. S-a întâmplat astfel:

Într-o noapte am avut un vis îngrozitor. Am visat că o siluetă întunecată a intrat pe ușă și se îndrepta direct spre patul meu. Deși aproape paralizată de frică, am încercat să mă apăr și să împing înapoi figura care încerca să mă apuce. Mi-am folosit toată puterea, dar a fost în zadar. Figura nu se mișca și nici nu-mi dădea drumul. Apoi am încercat să țip și să-mi trezesc soțul. Dar gâtul îmi era ca legat. A început o luptă teribilă. În cele din urmă, am reușit să mă eliberez și să mă îndepărtez de perete. Atunci figura a strigat: „Diavolul poate veni și acolo”. Frica m-a făcut să strig și am strigat din răspuț: „Doamne Isuse!” Dintr-o dată, lupta s-a terminat. Figura a repetat numele „Isus” pe un ton care m-a făcut să tremur, iar în clipa următoare a dispărut. Când mi-am revenit, m-am așezat drept în pat și am șoptit cu o ușurare infinită: „Doamne Isuse, toate puterile întunecate trebuie să cedeze în fața Ta”.

Nu la mult timp după acest vis, era în 1892, într-o zi stăteam la masă și citeam Biblia; nu-mi amintesc ce capitol citeam. Dintr-o dată am simțit ca și cum s-ar fi aprins o lumină în mine. Răutatea și păcătoșenia mea mi-au apărut în fața ochilor cu atâta claritate încât aproape că am fost foarte șocată de mine însumi. Știam de mult timp că eram pierdută, dar nu credeam că eram atât de rău. Așa că am ajuns în cele din urmă acolo unde Domnul voia de mult să fiu, în țărână; m-am prăbușit complet, iar acum El putea să mă ajute mai departe, și m-a ajutat. Mi-a dat darul de a accepta prin credință lucrarea Sa de răscumpărare ca fiind făcută pentru mine. Nu pot descrie bucuria care mi-a umplut inima. Am sărit în sus și L-am lăudat și slăvit cu voce tare pe dragul meu Domn, care mă urmărise din tinerețe și care nu m-a părăsit până când oaia pierdută a fost în sfârșit găsită.

3.

Aș putea să continui relatarea despre cât de credincios m-a călăuzit ulterior Domnul și a purtat de grijă de nevoile noastre, dar asta ar fi prea mult. De aceea doresc să vă povestesc doar pe scurt despre sfârșitul soțului meu.

În toți anii în care au avut loc evenimentele de mai sus, soțul meu rămăsese același. Chiar și acum mergea în continuare pe calea întoarcerii de la Dumnezeu, în păcat și împietrire. Cititorul va înțelege ce a însemnat acest lucru pentru mine, mai ales după ce devenisem proprietatea Domnului. Dar eu nu eram în stare să aduc nicio schimbare în starea lui, asta era numai în mâinile Domnului; și astfel m-am rugat mult pentru el și m-am străduit să fiu un exemplu pentru el în umblarea și viața mea, cu ajutorul Domnului.

Dar tot a trebuit să îndur mulți ani în școala suferinței. De ce, mă întrebam adesea. În orice caz, era atât de necesar pentru mine, pentru că Domnul știe ce este bine pentru ai Săi. Căile Sale sunt adesea misterioase pentru noi astăzi, dar într-o zi le vom înțelege cu toții și apoi Îl vom lăuda pentru ele într-o adorație plină de admirație.

Am avut nevoie de multă putere de sus, pentru a-l purta pe nefericitul meu soț cu răbdare și dragoste. Firea veche acționa adesea și asta mă îngrijora foarte mult. Crezusem că acum, când mă convertisem cu adevărat, nu mai putea avea loc niciun păcat în viața mea, iar acum am fost profund șocată când am realizat că era încă așa. Doar treptat am învățat să înțeleg că vechea natură din noi rămâne mereu aceeași, dar că ne putem considera morți față de păcat și să trăim în puterea harului lui Dumnezeu. (Romani 6.11) Domnul m-a condus din ce în ce mai mult în cunoașterea adevărului pe măsură ce trecea timpul. De asemenea, El m-a adus împreună cu credincioși care „îmi arătau mai exact calea lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 18.26) Am petrecut ore binecuvântate în părtășia lor.

Mi-ar fi plăcut să particip cu stăruință la întâlnirile care aveau loc în mod regulat. Dar acest lucru era uneori dificil. În mod deosebit Duminicile erau deosebit de dificile pentru mine. Soțul meu nefericit era aproape întotdeauna beat și într-o dispoziție groaznică. Nu mi se permitea niciodată să mă pregătesc pentru adunare în camera mea; trebuia să-mi pun în prealabil hainele în pod, în grajd sau la un vecin, pentru a le îmbrăca fără să fiu observată. Când ajungeam acasă, însă, de obicei aveam parte de lucruri groaznice.

Cu viața tristă, pe care o ducea bietul meu soț, nu era de mirare că sănătatea lui va fi în curând distrusă. A cheltuit toți banii pe care a putut să pună mâna (a trebuit chiar să-i dau o parte din veniturile mele modeste) pe băuturi alcoolice. Abia dacă mai știa ce înseamnă o masă regulată. Așa că puterile sale s-au diminuat rapid înainte de timp.

Era o dimineață de sâmbătă în februarie 1905 și, cum aveam mult de lucru în acea zi, am plecat de acasă dis-de-dimineață. Înainte de a pleca, i-am încălzit soțului meu o ceașcă de lapte și i-am adus-o la pat, deoarece observasem că nu se simțea bine. Când m-am întors ceva mai târziu, era încă în pat. Uimită, l-am întrebat: „Nu vrei să te ridici astăzi?”.

„Nu pot”, a gemut el; „am încercat, dar nu mă pot ține pe picioare”.

M-am grăbit din nou să îmi termin treaba înainte de seară, dacă era posibil. O anumită neliniște pusese stăpânire pe mine; bănuiam că se apropia o boală gravă. Pe când mă îndreptam spre casă, în acea după-amiază, am întâlnit un predicator, care mă rugase în repetate rânduri dacă ar putea să-l viziteze pe soțul meu și să stea de vorbă cu el. Dorința lui nu fusese încă îndeplinită, deoarece

soțul meu, după cum știm cu toții, rareori era treaz. Dar astăzi i-am putut spune: „Veniți cu mine, soțul meu poate fi vizitat acum”. Încântat, s-a grăbit înaintea mea spre locuința noastră. Când am ajuns eu însămi acasă, m-a rugat să ies puțin afară, deoarece voia să fie singur cu bolnavul. Cum oricum mai aveam ceva de făcut în oraș, i-am urmat sfatul și i-am lăsat pe cei doi bărbați singuri. Pe drum, m-am rugat Domnului ca să binecuvânteze cuvintele predicatorului. Când am ajuns acasă, m-am întâlnit cu el. M-a salutat cu cuvintele: „Stimată doamnă N., prin harul Domnului putem spune că suntem mântuiți. Aveți încredere în Domnul, El poate să-l salveze și pe soțul dumneavoastră”.

„Da”, i-am răspuns, „nu este oare scris: «Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire?»” (Evrei 10.35).

Abia ajunseseam acasă când soțul meu s-a ridicat, pe jumătate îmbrăcat și a ieșit pe ușă clătinându-se pentru a lua niște coniac. Era o minune că picioarele lui îl puteau purta. Dar pofta pentru oribila băutură a învins slăbiciunea fizică. A fost ultima lui plimbare.

În dimineața următoare mi-a vorbit despre vizita predicatorului într-un mod care mi-a dat certitudinea că se gândise la ceea ce auzise. Printre altele, a spus că predicatorul îi citise o zicere din Biblie potrivit căreia bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.10). Dar apoi a continuat spunându-i că dacă se pocăiește de păcatele sale și se căiește din inimă, Dumnezeu îi va acorda iertare. I-am răspuns: „Da, de aceea roagă-L pe Dumnezeu să-ți dăruiască pocăință și căință adevărată. Dumnezeu trebuie să lucreze toate acestea în om prin Duhul Său, iar El o va face cu plăcere”.

Este de înțeles că, pentru moment, aveam încă puțină încredere în adevărata schimbare de inimă a soțului meu. Cu toate acestea, el părea să fie profund mișcat; plângea și se ruga mult. Eu însămi L-am implorat pe Dumnezeu din adâncul inimii mele să aibă milă de bietul meu soț și să-l elibereze cu putere din legăturile de fier ale lui Satana. Căci, într-adevăr, era nevoie de putere divină pentru aceasta. Soțul meu era un exemplu grav, șocant, despre cum știe satan să prindă în capcană sufletele și să le încātușeze în lanțurile sale. Deși Duhul lui Dumnezeu lucra în mod evident în inima lui, el nu era în stare să renunțe complet la viciul în care se complăcuse ani de zile. În repetate rânduri m-a implorat la propriu să-i aduc niște coniac, altfel nu va mai putea rezista. Am refuzat, dar în cele din urmă - v-ar veni să credeți? - m-am lăsat convinsă și i-am adus în fiecare zi câte puțin din această băutură diabolică. Nu eram deloc fericită, dar mi-am spus: „Nu trebuie să-i dai decât câte o înghițitură pe rând. Atunci măcar bietul om va fi liniștit”. Așa că m-am lăsat sedusă și i-am luat coniac în fiecare dimineață pentru 10 feningi. Soțul meu știa el însuși că greșește atunci când îl bea. S-a învinovățit în fața lui Dumnezeu și s-a rugat permanent pentru iertarea păcatelor sale, dar nu putea să scape de coniac.

Au trecut așa mai multe zile. Apoi, într-o zi, am primit vizita unei femei credincioase. În timp ce ea era acolo, soțul meu mi-a făcut semn să îi dau o înghițitură de coniac. Dorința era atât de mare încât nu a putut să o ascundă nici măcar de un străin. Cu un oftat m-am ridicat, am umplut un pahar mic și i l-am adus la căpătâiul lui. În timp ce făceam acest lucru, s-a întâmplat să mă uit la fața vizitatoarei mele. Ochii ei erau plini de tristețe. În acel moment, solzii mi-au căzut de pe ochi. Am fost șocată de mine însămi și i-am spus soțului meu: „De astăzi încolo, nu-ți voi mai da niciun strop. La ce bun toate plânsetele și rugăciunile tale, dacă nu vrei să renunți la păcatul tău? Mântuitorul nu te poate ierta”.

Vizitatoarea noastră i-a adresat, de asemenea, câteva cuvinte serioase și l-a îndemnat să îi spună Domnului când s-a trezit pofta cu atâta putere. El poate și îl va ajuta.

A doua zi dimineață încă nu mă trezisesem când soțul meu m-a strigat pe nume cu un glas atât de jalnic, încât am crezut că moare. Am sărit în picioare și l-am întrebat: „Ce s-a întâmplat, ce ai?”

„Oh, dă-mi doar un strop de coniac”, m-a implorat el.

„Nu”, i-am răspuns eu, „nu vei mai primi nimic de la mine. Nu vreau să fiu de vină pentru că te pierzi”.

„Oh!”, a gemut el, „Sunt pierdut așa cum sunt!”

Nu am mai știut ce să spun, m-am cufundat în genunchi și am strigat: „O, Doamne, oare toate rugăciunile mele vor fi în zadar? Doamne, nu Te voi părăsi până nu mă vei ajuta. Salvează-l pe bietul meu soț și scapă-l de sub puterea lui satan!”.

După ce m-am ridicat, i-am spus soțului meu: „Apelează și tu la Isus! El te va elibera cu siguranță”.

Atunci l-am auzit rugându-se: „Doamne Isuse, salvează-mă și ajută-mă ca să nu mai am nevoie să beau băuturi alcoolice! Eliberează-mă de puterea diavolului!”

Și iată că, din acel ceas, puterea ispitei a fost frântă. Este adevărat, dorința rea revenea mai des, dar cu ajutorul Domnului a reușit să o învingă. O, cât de minunată este bunătatea și puterea lui Dumnezeu! Cum poate El să frângă cea mai tare inimă și să rupă cele mai puternice legături! Nu după mult timp, bietul meu soț a fost sigur și el de iertarea păcatelor sale și și-a găsit pacea în sângele Mielului.

Bucuria care i-a umplut acum inima cu greu poate fi descrisă. Le vorbea tuturor celor care îl vizitau despre fericirea pe care o găsisse. Îi îndemna pe foștii săi prieteni, care veneau din când în când să aibă grijă de el, să se îndepărteze de căile lor rele și să se întoarcă la Isus. Oh, el era încă o mărturie minunată a harului și a dragostei de nepătruns și atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu.

Numai că încă o dată vrăjmașul a făcut un efort puternic pentru a-i răpi pacea, arătându-i întreaga sa viață rea din trecut. Dar ora ispitei a trecut; satan a trebuit să fugă, iar Domnul a rămas victorios.

Soțul meu a mai petrecut câteva săptămâni printre noi în pace și liniște. Cu cât i se apropia sfârșitul, cu atât creștea mai mult dorința lui de a merge la Isus. În ultimele zile, m-a întrebat în fiecare dimineață: „Vine astăzi Domnul Isus?”

Eu îi răspundeam atunci: „S-ar putea să vină chiar astăzi”.

După-amiaza a întrebat din nou: „Chiar vine astăzi? La ce oră crezi că va veni? Oh, dacă aș ști că vine, m-aș duce să-L întâmpin”.

Apoi a bătut din palme de bucurie ca un copil și lacrimi de fericire îi curgeau pe obraji.

Astfel se apropia ultima zi. I-am schimbat din nou patul bolnavului. Zăcea liniștit, așa cum îl așezasem noi. Ochii lui păreau pe jumătate închiși. Deodată și-a încrucișat mâinile și a murmurat: „Laudă-L pe Domnul, puternicul Împărat al onoarei, laudă-L, suflete, unit cu corurile cerești”. Vocea i-a cedat; doar buzele îi mai mișcau. I-am spus: „Acum Domnul este pe drum să te ia”. Gura lui a șoptit: „Da”. Când l-am întrebat apoi dacă mai are dureri, a clătinat din cap în semn că nu are. Apoi a stat mult timp liniștit. Era o tăcere solemnă în camera mică. Mi s-a părut ca un sanctuar. Spre seară s-a dus acasă. Sufletul care fusese ținut în robia păcatului timp de atâția ani era acum liber să se înalțe spre acele înălțimi strălucitoare, unde locuiesc doar pacea și bucuria, unde este pregătit un loc pentru toți cei care L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor aici și acum. Binecuvântată

parte! Minunata dragoste, care întrece orice înțelegere! - O cunoști, dragă cititorule, ca fiind partea ta prezentă și veșnică?

„*În vârtej și în furtună este calea Lui.*” (Naum 1.3)

Un prizonier, care l-a găsit pe Mântuitorul prin pocăință sinceră pe când era încă în închisoare, relatează următoarea întâmplare din timpul serviciului său militar în Garda Regală din Berlin: „Într-o zi, regimentul defila în fața porții într-o piață mare și deschisă. S-a iscat o furtună și, chiar în momentul în care colonelul s-a oprit în fața liniei din față, o ploaie a căzut din cer, provocând o mișcare involuntară în rânduri. Cu un blestem teribil, ofițerul a tunat către oameni: «Dacă eu am poruncit „Stați pe loc!”, nu mai există nici Dumnezeu, nici diavol! Ce-mi pasă mie de ceea ce vine de sus? În primul rând este valabil ce spun eu!»”

Și cu asta a pornit să galopeze de-a lungul rândurilor. Dar la primul salt calul a alunecat în umezeală; călărețul a zburat peste gâtul calului, s-a rostogolit și a rămas nemișcat. Ofițerii au sărit și l-au ridicat. – „Copii”, a strigat el mult mai blând decât înainte, „Și Cel de acolo de sus are un cuvânt de spus. Ei bine, s-a sfârșit cu bine. Domnule maior von K., preia comanda!” Și a încălecat și a plecat mergând încet spre oraș.

Titlul original: *Gnade über Gnade*
din *Samenkörner (Neue Folge 2) 1908*